

---

Agastya Gita

अगस्त्यगीता

Document Information

---

Text title : agastyagItA varAhapurANe

File name : agastyagItA.itx

Category : gItA, giitaa

Location : doc\_giitaa

Proofread by : PSA Easwaran

Description-comments : Varahapurana adhyAya 51-67. There are quite a few variations in printed books.

Latest update : June 26, 2022

Send corrections to : [sanskrit@cheerful.com](mailto:sanskrit@cheerful.com)

---

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

**Please help to maintain respect for volunteer spirit.**

---

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

---

June 26, 2022

*sanskritdocuments.org*

---

अगस्त्यगीता

अेकपञ्चाशोऽध्यायः

श्रीवराळ उवाच ।

श्रुत्वा दूर्वाससो वाक्यं धरणीप्रतमुत्तमम् ।  
ययौ सत्यतपाः सद्यो छिमवत्पार्श्वमुत्तमम् ॥ ५१.१ ॥

पुष्पभद्रा नदी यत्र शिला चित्रशिला तथा ।  
वटो भद्रवटो यत्र तत्र तस्याश्रमो बभौ ।  
तत्रोपरि मडत् तस्य यरितं सम्भविष्यति ॥ ५१.२ ॥

धरण्युवाच ।  
बहुकल्पसहस्राणि प्रतस्यास्य सनातन ।  
मया कृतस्य तपसस्तन्मया विस्मृतं प्रभो ॥ ५१.३ ॥

धृष्टासीं त्वत्प्रसादेन स्मरणं प्राकृतं मम ।  
जातं जातिस्मरा यास्मि विशोका परमेश्वर ॥ ५१.४ ॥

यदि नाम परं देव कौतुकं लुटि वर्तते ।  
अगस्त्यः पुनरागत्य भद्राश्वस्य निवेशनम् ।  
यथ्यकार स राजा य तन्ममायक्ष्व भूधर ॥ ५१.५ ॥

श्रीवराळ उवाच ।  
प्रत्यागतमृषिं दृष्ट्वा भद्राश्वः श्वेतवालनः ।  
वरासनगतं दृष्ट्वा कृत्वा पूजां विशेषतः ।  
अपृच्छन्मोक्षधर्माभ्यं प्रश्नं सकलधारिणि ॥ ५१.६ ॥

भद्राश्व उवाच ।  
भगवन् कर्मणा केन छिद्यते भवसंसृतिः ।  
किं वा कृत्वा न शोयन्ति मूर्त्तामूर्त्तोपपत्तिषु ॥ ५१.७ ॥

अगस्त्य उवाच ।

शृणु राजन् कथां दिव्यां दूरासन्नव्यवस्थिताम् ।  
दृश्यादृश्यविभागीत्यां समाहितमना नृप ॥ ५१.८ ॥

नाडो न रात्रिर्न दिशोऽदिशश्च  
न धीर्न देवा न दिनं न सूर्यः ।  
तस्मिन् काले पशुपालेति राजा  
स पालयामास पशून्नेकान् ॥ ५१.९ ॥

तान् पालयन् स कदाचिद्दिदृक्षुः  
पूर्वं समुद्रं य जगाम तूर्णम् ।  
अनन्तपारस्य मलोदधेस्तु  
तीरे वनं तत्र वसन्ति सर्पाः ॥ ५१.१० ॥

अष्टौ द्रुमाः कामवडा नदी च  
तिर्यङ् खोर्ध्वं बभ्रमुस्तत्र चान्ये ।  
पञ्च प्रधानाः पुरुषास्तथैकां  
स्त्रियं बिभ्रते तेजसा दीप्यमानाम् ॥ ५१.११ ॥

साऽपि स्त्री स्वे वक्षसि धारयन्ती  
सहस्रसूर्यप्रतिमं विशालम् ।  
तस्याधरस्त्रिर्विकारस्त्रिवर्ण-  
स्तं राजानं पश्य परिभ्रमन्तम् ॥ ५१.१२ ॥

तूष्णीम्भूता मृतकल्या ष्वासन्  
नृपोऽप्यसौ तद्गनं संविवेश ।  
तस्मिन् प्रविष्टे सर्वे अयेते विविशु-  
र्भयादैक्यं गतवन्तः क्षणेन ॥ ५१.१३ ॥

तैः सर्पैः स नृपो दुर्विनीतैः  
संवेष्टितो दस्युभिश्चिन्तयानः ।  
कथं चैतेन भविष्यन्ति येन  
कथं चैते संसृताः सम्भवेयुः ॥ ५१.१४ ॥

अेवं राजाश्चिन्तयतस्त्रिवर्णाः पुरुषः परः ।  
श्वेतं रक्तं तथा कृष्णं त्रिवर्णां धारयन्नरः ॥ ५१.१५ ॥  
स संज्ञां कृतवान् मण्डयमपरोऽथ क्व यास्यसि ।

अवे तस्य भ्रुवाणस्य मडत्राम व्यजायत ॥ ५१.१६ ॥  
 तेनापि राजा संवीतः स बुध्यस्वेति याभ्रवीत् ।  
 अवेमुक्ते ततः स्त्री तु तं राजानं रुरोध ७ ॥ ५१.१७ ॥  
 मायाततं तं मा भैष्ट ततोऽन्यः पुरुषो नृपम् ।  
 संवेष्ट्य स्थितवान् वीरस्ततः सर्वेश्वरेश्वरः ॥ ५१.१८ ॥  
 ततोऽन्ये पञ्च पुरुषा आगत्य नृपसत्तमम् ।  
 संवेष्ट्य संस्थिताः सर्वे ततो राजा विरोधितः ॥ ५१.१९ ॥  
 रुद्ध्ये राजनि ते सर्वे ऐकीभूतास्तु दस्यवः ।  
 मथितुं शस्त्रमादाय वीनाऽन्योऽन्यं ततो भयात् ॥ ५१.२० ॥  
 तैर्दानैर्नृपतेर्वेश्म भभौ परमशोभनम् ।  
 अन्येषामपि पापानां कोटिः साग्राभवन्नृप ॥ ५१.२१ ॥  
 गृहे भूसलिलं वह्निः सुप्तशीतश्च मारुतः ।  
 सावकाशानि शुभ्राणि पञ्चैकीनगुणानि य ॥ ५१.२२ ॥  
 अकैव तेषां सुचिरं संवेष्ट्यासज्यसंस्थिता ।  
 अवे स पशुपालोऽसौ कृतवानञ्जसा नृप ॥ ५१.२३ ॥  
 तस्य तल्लाघवं दृष्ट्वा रुपं य नृपतेर्मृधे ।  
 त्रिवर्णः पुरुषो राजन्नभ्रवीद्राजसत्तमम् ॥ ५१.२४ ॥  
 त्वत्पुत्रोऽस्मि मडाराज भ्रूडि किं करवाणि ते ।  
 अस्माभिर्बन्धुमिच्छद्भिर्बान्तं निश्चयः कृतः ॥ ५१.२५ ॥  
 यद्वि नाम कृताः सर्वे वयं देव पराजिताः ।  
 अवेमेव शरीरेषु वीनास्तिष्ठाम पार्थिव ॥ ५१.२६ ॥  
 मय्येके तव पुत्रत्वं गते सर्वेषु सम्भवः ।  
 अवेमुक्तस्ततो राजा तं नरे पुनरभ्रवीत् ॥ ५१.२७ ॥  
 पुत्रो भवति मे कर्ता अन्येषामपि सत्तम ।  
 युष्मत्सुपैर्नरैर्भावैर्नाडं लिप्ये कदाचन ॥ ५१.२८ ॥  
 अवेमुक्त्वा स नृपतिस्तमात्मजमथाकरोत् ।  
 तैर्विमुक्तः स्वयं तेषां मध्ये स विरराम ७ ॥ ५१.२९ ॥

॥ ष्टि श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे ऐकपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५१ ॥

ऽग्नेस्तिओन्द्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

अगस्त्य उवाच ।

स त्रिवर्णो नृपोत्सृष्टः स्वतन्त्रत्वाभ्य पार्थिव ।

अहं नामानमसृजत् पुत्रं पुत्रस्त्रिवर्णकम् ॥ ५२.१ ॥

तस्यापि याभवत् कन्या अवबोधस्ववृषिणी ।

सा तु विज्ञानदं पुत्रं मनोज्ञं विससर्ज ह ॥ ५२.२ ॥

तस्यापि सर्वरूपाः स्युस्तनयाः पञ्चभोगिनः ।

यथासङ्घ्येन पुत्रास्तु तेषामक्षाभिधानकाः ॥ ५२.३ ॥

अेते पूर्वं दस्यवः स्युस्ततो राज्ञा वशीकृताः ।

अमूर्त्ता एव ते सर्वे यङ्कुरायतनं शुभम् ॥ ५२.४ ॥

नवद्वारं पुरं तस्य त्वेकस्तम्भं यतुष्पथम् ।

नदीसहस्रसङ्कीर्णं जलकृत्यसमास्थितम् ॥ ५२.५ ॥

तत्पुरं ते प्रविविशुरेकीर्णतास्ततो नव ।

पुरुषो मूर्त्तिमान् राजा पशुपालोऽभवत् क्षणात् ॥ ५२.६ ॥

ततस्तत्पुरसंस्थस्तु पशुपालो मडानृपः ।

संसूय्य वायकाञ्छब्दान् वेदान् सस्मार तत्पुरे ॥ ५२.७ ॥

आत्मस्ववृषिणो नित्यास्तद्गुक्तानि व्रतानि य ।

नियमान् कृतवश्चैव सर्वान् राजा यकार ह ॥ ५२.८ ॥

स कदाचिन्नृपः भिन्नः कर्मकाण्डमरोचयत् ।

सर्वज्ञो योगनिद्रायां स्थित्वा पुत्रं ससर्ज ह ॥ ५२.९ ॥

यतुर्वङ्गं यतुर्बाहुं यतुर्वेदं यतुष्पथम् ।

तस्मादारभ्य नृपतेर्वशे पश्चादयः स्थिताः ॥ ५२.१० ॥

तस्मिन् समुद्रे स नृपो वने तस्मिंस्तथैव य ।

तृणादिषु नृपस्सैव हस्त्यादिषु तथैव य ।

समोऽभवत् कर्मकाण्डानुज्ञाय मडामते ॥ ५२.११ ॥

॥ ष्टि श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५२ ॥

त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

भद्राश्च उवाच ।

मत्प्रश्नविषये ब्रह्मन् कथेयं कथिता त्वया ।

तस्या विभूतिरभवत् कस्य केन कृतेन च ॥ ५३.१ ॥

अगस्त्य उवाच ।

आगतेयं कथा चित्रा सर्वस्य विषये स्थिता ।

त्वद्देहे मम देहे च सर्वजन्तुषु सा समा ॥ ५३.२ ॥

तस्यां सम्भूतिमिच्छन् यस्तस्योपायं स्वयं परम् ।

पशुपालात् समुत्पन्नो यश्चातुष्पाय्यतुर्भुजः ॥ ५३.३ ॥

स गुरुः स कथायास्तु तस्याश्चैव प्रवर्त्तकः ।

तस्य पुत्रः स्वरो नाम सम्भूर्तिरसौ स्मृतः ॥ ५३.४ ॥

तेन प्रोक्तं तु यच्छिष्यित् यतुर्णां साधनं नृप ।

ऋगर्थानां यतुर्भिस्ते तद्भक्त्याराध्यतां ययुः ॥ ५३.५ ॥

यतुर्णां प्रथमो यस्तु यतुःशृङ्गसमास्थितः ।

वृषद्वितीयस्तत्प्रोक्तमार्गैर्लौकैव तृतीयकः ।

यतुर्थस्तत्प्राणीतस्तां पूज्य भक्त्याऽऽशु तं व्रजेत् ॥ ५३.६ ॥

सम्भूर्त्तस्तु यशितं शुश्रुवुः प्रथमं नृप ।

ब्रह्मचर्येण वर्त्तत द्वितीयोऽस्य सनातनः ॥ ५३.७ ॥

ततो भृत्यादिभरणं वृषभारोडणं त्रिषु ।

वनवासश्च निर्दिष्ट आत्मस्थे वृषभे सति ॥ ५३.८ ॥

अडमस्मि वदत्यन्यश्चातुर्द्धा ऐकधा द्विधा ।

भेदभिन्नसङ्कोत्पन्नास्तस्यापत्यानि जज्ञिरे ॥ ५३.९ ॥

नित्यानित्यस्वरूपानि दृष्ट्वा पूर्वं यतुर्भुजः ।

चिन्तयामास जनकं कथं पश्याम्यहं नृप ॥ ५३.१० ॥

मदीयस्य पितुर्ये हि गुणा आसन् मलात्मनः ।

न ते सम्प्रति दृश्यन्ते स्वरापत्येषु केषुचित् ॥ ५३.११ ॥

पितुः पुत्रस्य यः पुत्रः स पितामहनामवान् ।

एवं श्रुतिः स्थिता येयं स्वरापत्येषु नान्यथा ॥ ५३.१२ ॥

क्वापि सम्पत्स्यते भावो द्रष्टव्यश्चापि ते पिता ।  
 अेवं नीतेऽपि किं कार्यमिति चिन्तापरोऽभवत् ॥ ५३.१३ ॥  
 तस्य चिन्तयतः शस्त्रं पितुं पुरतो बभौ ।  
 तेन शस्त्रेण तं रोषान्ममथ स्वरमन्तिके ॥ ५३.१४ ॥  
 तस्मिन् मथितमात्रे तु शिरस्तस्यापि दुर्गोडम् ।  
 नाकिडेरङ्गलाकारं यतुर्वङ्गोऽवपश्यत् ॥ ५३.१५ ॥  
 तस्यावृतं प्रधानेन दशधा संवृतो बभौ ।  
 यतुष्पाटेन शस्त्रेण चिच्छेद तिलकाण्डवत् ॥ ५३.१६ ॥  
 प्रकामं तिलसञ्चिन्ने तदमूलो न मे बभौ ।  
 अडं त्वडं वदन् भूतं तमप्येवमथाञ्छिनत् ॥ ५३.१७ ॥  
 तस्मिन् भागे दृशं कृत्वा ड्रस्वमन्यमवेक्षत ।  
 अडं भूतादि वः पञ्च वदन्तं भूतिमन्तिकात् ॥ ५३.१८ ॥  
 तमप्येवमथो छित्वा पञ्चाशून्यममीक्षत ।  
 कृत्वावकाशं ते सर्वे जल्पन्त एदमन्तिकात् ॥ ५३.१९ ॥  
 तमप्यसङ्गशस्त्रेण चिच्छेद तिलकाण्डवत् ।  
 तस्मिञ्चिन्ने दशांशेन ड्रस्वमन्यमपश्यत् ॥ ५३.२० ॥  
 पुरुषं रुपशस्त्रेण तं छित्वाऽन्यमपश्यत् ।  
 तद्द्रुघ्नस्वं सितं सौम्यं तमप्येवं तदाऽकरोत् ॥ ५३.२१ ॥  
 अेवं कृते शरीरं तु ददर्श स पुनः प्रभुः ।  
 स्वकीयमेव तस्यान्तः पितरं नृपसत्तम ॥ ५३.२२ ॥  
 त्रसरेणुसमं मूर्त्या अव्यक्तं सर्वजन्तुषु ।  
 स मे दृष्ट्वा परं डर्षमुभौ ङि स स्वरोऽभवत् ॥ ५३.२३ ॥  
 अेवंविधोऽसौ पुरुषः स्वरनामा मडातपाः ।  
 मूर्तिस्तस्य प्रवृत्ताप्यं निवृत्ताप्यं शिरो मडत् ॥ ५३.२४ ॥  
 अेतस्मादेव तस्याशु कथया राजसत्तम ।  
 सम्भूतिरभवद्राजन् विवृत्तेस्त्वेष अेव तु ॥ ५३.२५ ॥  
 अेषेतिहासः प्रथमः सर्वस्य जगतो भृशम् ।  
 य एमं वेत्ति तत्त्वेन साक्षात् कर्मपरो भवेत् ॥ ५३.२६ ॥

॥ ६ति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५३ ॥

यतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

भद्राश्च उवाच ।

विज्ञानोत्पत्तिकामस्य क आराध्यो भवेद्द्विज ।

कथं याराध्यतेऽसौ छि अतदाभ्याछि मे द्विज ॥ ५४.१ ॥

अगस्त्य उवाच ।

विष्णुशेव सदाऽऽराध्यः सर्वदैवैरपि प्रभुः ।

तस्योपायं प्रवक्ष्यामि येनासौ वरदो भवेत् ॥ ५४.२ ॥

रुडस्यं सर्वदेवानां मुनीनां मनुजैस्तथा ।

नारायणः परो देवस्तं प्रशाम्य न सीदति ॥ ५४.३ ॥

श्रूयते य पुरा राजन् नारदेन महात्मना ।

कथितं तुष्टिदं विष्णोर्गतमप्सरसां तथा ॥ ५४.४ ॥

नारदस्तु पुरा कल्पे गतवान् मानसं सरः ।

स्नानार्थं तत्र यापश्यत् सर्वमप्सरसां गणम् ॥ ५४.५ ॥

तास्तं दृष्ट्वा विलासिन्यो जटामुकुटधारिणाम् ।

अस्थियर्भावशेषं तु छत्रदण्डकपालिनम् ॥ ५४.६ ॥

देवासुरमनुष्याणां दिदृक्षुं कलडप्रियम् ।

ब्रह्मपुत्रं तपोयुक्तं पप्रच्छुस्ता वराङ्गनाः ॥ ५४.७ ॥

अप्सरस उच्युः ।

भगवन् ब्रह्मतनय भर्तृकामा वयं द्विज ।

नारायणश्च भर्ता नो यथा स्यात् तत् प्रयक्ष्व नः ॥ ५४.८ ॥

नारद उवाच ।

प्रणामपूर्वकः प्रश्नः सर्वत्र विहितः शुभः ।

स य मे न कृतो गर्वाद्युष्माभिर्यौवनस्मयात् ॥ ५४.९ ॥

तथापि देवदेवस्य विष्णोर्यन्नामकीर्तितम् ।

भवतीभिस्तथा भर्ता भवत्विति हरिः कृतः ।



तन्नामोऽभ्यारणादेव कृतं सर्वं न संशयः ॥ ५४.१० ॥  
 षडानीं कथयाम्याशु व्रतं येन उरिः स्वयम् ।  
 वरदत्वमवाप्नोति भर्तृत्वं यं नियच्छति ॥ ५४.११ ॥  
 नारद उवाच ।  
 वसन्ते शुक्लपक्षस्य द्वादशी या भवेच्छुभा ।  
 तस्यामुपोष्य विधिवन्निशायां उरिमर्षयेत् ॥ ५४.१२ ॥  
 पर्यङ्गुस्तरेणं कृत्वा नानाचित्रसमन्वितम् ।  
 तत्र लक्ष्म्या युतं शौच्यं उरिं कृत्वा निवेशयेत् ॥ ५४.१३ ॥  
 तस्योपरि ततः पुष्पैर्मण्डपं कारयेद्बुधः ।  
 नृत्यवादित्रगैश्च जागरं तत्र कारयेत् ॥ ५४.१४ ॥  
 नमो भवायेति शिर अनङ्गायेति वै कटिम् ।  
 कामाय बाहुभूले तु सुशास्त्रायेति योदरम् ॥ ५४.१५ ॥  
 मन्मथायेति पादौ तु उरयेति च सर्वतः ।  
 पुष्पैः सम्पूज्य देवेशं मल्लिकाजातिभिस्तथा ॥ ५४.१६ ॥  
 पश्चाद्यतुर आदाय षड्शुद्धान् सुशोभनान् ।  
 यतुर्दिक्शु न्यसेत् तस्य देवस्य प्रणतो नृप ॥ ५४.१७ ॥  
 अेवं कृत्वा प्रभाते तु प्रदद्याद्ब्राह्मणाय वै ।  
 वेदवेदाङ्गयुक्ताय सम्पूर्णाङ्गाय धीमते ॥ ५४.१८ ॥  
 ब्राह्मणान्श्च तथा पूज्य व्रतमेतत् समापयेत् ।  
 अेवं कृते तथा विष्णुर्भर्ता वो भविता ध्रुवम् ॥ ५४.१९ ॥  
 अङ्कत्वा मत्प्रणामं तु पृष्टो गर्वेण शोभनाः ।  
 अवमानस्य तस्यायं विपाको वो भविष्यति ॥ ५४.२० ॥  
 अेतस्मिन्नेव सरसि अष्टावक्रो मडामुनिः ।  
 तस्योपलासं कृत्वा तु शापं लप्स्यथ शोभनाः ॥ ५४.२१ ॥  
 व्रतेनानेन देवेशं पतिं लब्ध्वाऽभिमानतः ।  
 अवमानेन उरुं गोपालैर्वो भविष्यति ।  
 पुरा उर्ता यं कन्यानां देवो भर्ता भविष्यति ॥ ५४.२२ ॥  
 अगस्त्य उवाच ।

अेवमुक्त्वा स देवर्षिः प्रथयौ नारदः क्षणात् ।

ता अप्येतद्भ्रतं यद्भुस्तुष्टश्चासां स्वयं हरिः ॥ ५४.२३ ॥

॥ इति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे यतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५४ ॥

### पञ्चपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

अगस्त्य उवाच ।

शृणु राजन् मलाभाग प्रतानामुत्तमं प्रतम् ।

येन सम्प्राप्यते विष्णुः शुभेनैव न संशयः ॥ ५५.१ ॥

मार्गशीर्षेऽथ मासे तु प्रथमाहात् समाभेत् ।

अेकभक्तं सिते पक्षे यावत् स्याद्दशमी तिथिः ॥ ५५.२ ॥

ततो दशम्यां मध्याह्ने स्नात्वा विष्णुं समर्थं च ।

भक्त्या सङ्कल्पयेत् प्राग्वद्वादर्शी पक्षतो नृप ॥ ५५.३ ॥

तामप्येवमुषित्वा च यवान् विप्राय दापयेत् ।

कृष्णायैति हरिर्वाय्यो दाने लोमे तथार्थने ॥ ५५.४ ॥

यातुर्मास्यमथैवं तु क्षपित्वा राजसत्तम ।

यैत्रादिषु पुनस्तद्द्रष्टुमेष्य प्रयतः सुधीः ।

सक्तुपात्राणि विप्राणां सडिरण्यानि दापयेत् ॥ ५५.५ ॥

श्रावणादिषु मासेषु तद्दृष्ट्वालिं प्रदापयेत् ।

त्रिषु मासेषु यावच्च कार्तिकस्यादिरागतः ॥ ५५.६ ॥

तमप्येवं क्षपित्वा तु दशम्यां प्रयतः शुचिः ।

अर्थयित्वा हरिं भक्त्या मासनाम्ना विचक्षणः ॥ ५५.७ ॥

सङ्कल्पं पूर्ववद्भक्त्या द्वादश्यां संयतेन्द्रियः ।

अेकादश्यां यथाशक्त्या कारयेत् पृथिवीं नृप ॥ ५५.८ ॥

काञ्चनाङ्गां च पातालकुलपर्वतसंयुताम् ।

भूमिन्वासविधानेन स्थापयेत् तां हरेः पुरः ॥ ५५.९ ॥

सितवस्त्रयुगच्छत्रां सर्वबीजसमन्विताम् ।

सम्पूज्य प्रियदत्तेति पञ्चरत्नैर्विचक्षणः ॥ ५५.१० ॥

जागरं तत्र कुर्वीत प्रभाते तु पुनर्द्रिगन् ।

आमन्त्र्य सङ्घ्यया राज्ञश्चतुर्विंशति यावतः ॥ ५५.११ ॥

तेषां अेकैकशो गां य अनङ्गुलं य दापयेत् ।

अेकैकं वस्त्रयुग्मं य अङ्गुलीयकमेव य ॥ ५५.१२ ॥

कटकानि य सौवर्णिकार्णामरण्डकानि य ।

अेकैकं ग्रामभेतेषां राजा राजन् प्रदापयेत् ॥ ५५.१३ ॥

तन्मध्यमं सयुग्मं तु सर्वमाद्यं प्रदापयेत् ।

स्वशक्त्याभरणं यैव दरिद्रस्य स्वशक्तितः ॥ ५५.१४ ॥

यथाशक्त्या मर्डी कृत्वा काञ्चनीं गौयुगं तथा ।

वस्त्रयुग्मं य दातव्यं यथाविभवशक्तितः ॥ ५५.१५ ॥

गां युग्माभरणान् सर्वं सञ्चिरेण्यं य कारयेत् ।

अेवं कृते तथा कृषणशुक्लद्वादश्यामेव य ॥ ५५.१६ ॥

रौप्यां वा पृथिवीं कृत्वा यथाविभवशक्तितः ।

दापयेद्ब्राह्मणानां तु तथा तेषां य भोजनम् ।

उपानखी यथाशक्त्या पादुके छत्रिकां तथा ॥ ५५.१७ ॥

अेतान् दत्त्वा वट्टेव कृषणो दामोदरो मम ।

प्रीयतां सर्वदा देवो विश्वरूपो हरिर्मम ॥ ५५.१८ ॥

दाने य भोजने यैव कृत्वा यत् क्लमाप्यते ।

तन्न शक्यं सञ्चरेण वर्षाणामपि कीर्तितुम् ॥ ५५.१९ ॥

तथाप्युद्देशतः किञ्चित् क्लं वक्ष्यामि तेऽनघ ।

व्रतस्यास्य पुरा वृत्तं शुभान्यस्य शृणुष्व तत् ॥ ५५.२० ॥

आसीदादियुगे राजा ब्रह्मवादी दृढव्रतः ।

स पुत्रकामः पप्रच्छ ब्रह्माणं परमेष्ठिनम् ।

तस्येदं व्रतमाथर्ष्यौ ब्रह्मा स कृतवांस्तथा ॥ ५५.२१ ॥

तस्य व्रतान्ते विश्वात्मा स्वयं प्रत्यक्षतां ययौ ।

तुष्टश्चोवाच भो राजन् वरो मे प्रियतां वरः ॥ ५५.२२ ॥

राज्ञोवाच ।

पुत्रं मे द्देहि देवेश वेदमन्त्रविशारदम् ।

याजकं यजनासक्तं कीर्त्या युक्तं चिरायुषम् ।

असङ्ख्यातगुणं यैव ब्रह्मभूतमकल्मषम् ॥ ५५.२३ ॥  
 अवेमुक्त्वा ततो राजा पुनर्वचनमब्रवीत् ।  
 ममायन्ते शुभं स्थानं प्रयच्छ परमेश्वर ।  
 यत्तन्मुनिपदं नाम यत्र गत्वा न शोचति ॥ ५५.२४ ॥  
 अवेमस्त्विति तं देवः प्रोक्त्वा यादर्शनं गतः ।  
 तस्यापि राज्ञः पुत्रोऽब्रूद्धत्सश्रीर्नाम नामतः ॥ ५५.२५ ॥  
 वेदवेदाङ्गसम्पन्नो यज्ञयाज्ञो बहुश्रुतः ।  
 तस्य कीर्तिर्महाराज विस्तृता धरणीतले ॥ ५५.२६ ॥  
 राजाऽपि तं सुतं लब्ध्वा विष्णुदत्तं प्रतापिनम् ।  
 जगाम तपसे युक्तः सर्वद्वन्द्वान् प्रलाय सः ॥ ५५.२७ ॥  
 आराधयामास हरिं निराहारो जितेन्द्रियः ।  
 छिमवत्पर्वते रभ्ये स्तुतिं कुर्वस्तदा नृपः ॥ ५५.२८ ॥  
 भद्राश्च उवाच ।  
 कीदृशी सा स्तुतिर्ब्रह्मन् यां यकार स पार्थिवः ।  
 किं य तस्याभवद्देवं स्तुवतः पुरुषोत्तमम् ॥ ५५.२९ ॥  
 दुर्वासा उवाच ।  
 छिमवन्तं समाश्रित्य राजा तद्रतमानसः ।  
 स्तुतिं यकार देवाय विष्णवे प्रभविष्णवे ॥ ५५.३० ॥  
 राजोवाच ।  
 क्षराक्षरं क्षीरसमुद्रशायिनं क्षितीधरं मूर्तिमतां परं पदम् ।  
 अतीन्द्रियं विश्वभुञ्जो पुरः कृतं निराकृतं स्तौमि जनार्दनं प्रभुम् ॥ ५५.३१ ॥  
 त्वमादिदेवः परमार्थरूपी विभुः पुराणः पुरुषोत्तमश्च ।  
 अतीन्द्रियो वेदविदां प्रधानः प्रपाळि मां शङ्खगदास्त्रपाणो ॥ ५५.३२ ॥  
 कृतं त्वया देव सुरासुराणां सङ्घीर्त्यतेऽसौ य अनन्तमूर्ते ।  
 सृष्ट्यर्थमेतत् त्व देव विष्णो न श्रेष्ठितं कूटगतस्य तत्स्यात् ॥ ५५.३३ ॥  
 तथैव कूर्मत्वमृगत्यमुञ्चैस्त्वया कृतं रूपमनेकरूप ।  
 सर्वज्ञाभावाद्दसकृच्च जन्म सङ्घीर्त्यते तेऽय्युत नैतदस्ति ॥ ५५.३४ ॥  
 नृसिंह नमो वामन जमदग्निनाम दशास्यगोत्रान्तक वासुदेव ।

नमोऽस्तु ते भुङ्क्ते कल्किन् भगेश शम्भो नमस्ते विबुधासिनाशन ॥ ५५.३५ ॥

नमोऽस्तु नारायण पद्मनाभ नमो नमस्ते पुरुषोत्तमाय ।

नमः समस्ताभरसङ्घपूज्य नमोऽस्तु ते सर्वविदां प्रधान ॥ ५५.३६ ॥

नमः करालास्य नृसिंहमूर्त्ते नमो विशालाद्रिसमान कूर्म ।

नमः समुद्रप्रतिमान मत्स्य नमामि त्वां कोऽरुपिन्ननन्त ॥ ५५.३७ ॥

सृष्ट्यर्थमेतत् तव देव येष्टितं न मुष्यपक्षे तव मूर्त्तिता विभो ।

अजनता ध्यानमिदं प्रकाशितं नैभिर्विना लक्ष्यसे त्वं पुराण ॥ ५५.३८ ॥

आद्यो भवस्त्वं स्वयमेव विष्णो मभाङ्गभूतोऽसि उविस्त्वमेव ।

पशुर्भवान् ऋत्विगिजयं त्वमेव त्वां देवसङ्घा मुनयो यजन्ति ॥ ५५.३९ ॥

यदेतस्मिन् जगद्भुवं यलायलं सुरादिकालानलसंस्थमुत्तमम् ।

न त्वं विभक्तोऽसि जनार्दन श प्रयच्छ सिद्धिं लृष्टयेप्सितां मे ॥ ५५.४० ॥

नमः कमलपत्राक्ष मूर्त्तामूर्त्त नमो हरे ।

शरणं त्वां प्रपन्नोऽस्मि संसाराभ्यां समुद्भर ॥ ५५.४१ ॥

अेवं स्तुतस्तदा देवस्तेन राज्ञा मडात्मना ।

विशालाम्रतलस्थेन तुतोष परमेश्वरः ॥ ५५.४२ ॥

कुञ्जरुपी ततो भूत्वा आजगाम हरिः स्वयम् ।

तस्मिन्नागतमात्रे तु सोऽध्याम्रः कुञ्जकोऽभवत् ॥ ५५.४३ ॥

तं दृष्ट्वा मडदाश्चर्यं स राजा संशितप्रतः ।

विशालस्य कथं कौञ्ज्यमिति चिन्तापरोभवत् ॥ ५५.४४ ॥

तस्य चिन्तयतो बुद्धिर्बलौ तं ब्राह्मणं प्रति ।

अनेनागतमात्रेण कृतमेतन्न संशयः ॥ ५५.४५ ॥

तस्मादेषैव भविता भगवान् पुरुषोत्तमः ।

अेवमुक्त्वा नमश्चक्रे तं विप्रं स नृपोत्तमः ॥ ५५.४६ ॥

अनुग्रहाय भगवन् नूनं त्वं पुरुषोत्तमः ।

आगतोऽसि स्वरूपं मे दर्शयस्वाधुना हरे ॥ ५५.४७ ॥

अेवमुक्तस्तदा देवः शङ्खयङ्कगदाधरः ।

बलौ तत्पुरतः सौम्यो वाङ्मयं येदमुवाच ह ॥ ५५.४८ ॥

वरं वृणीष्व राजेन्द्र यत्ते मनसि वर्तते ।  
 मयि प्रसन्ने त्रैलोक्यं तिलमात्रमिदं नृप ॥ ५५.४८ ॥  
 अवेवमुक्तस्ततो राजा उर्षोःत्सुत्वितलोचनः ।  
 मोक्षं प्रयच्छ देवेशेत्युक्त्वा नोवाच किञ्चन ॥ ५५.५० ॥  
 अवेवमुक्तः स भगवान् पुनर्वाक्यमुवाच उ ।  
 मय्यागते विशालोऽयमास्रः कुब्जत्वमागतः ।  
 यस्मात् तस्मात् तीर्थमिदं कुब्जकाम्रं भविष्यति ॥ ५५.५१ ॥  
 तिर्यग्योन्याद्योऽप्यस्मिन् ब्राह्मणा वा यदि स्वकम् ।  
 कलेवरं त्यजिष्यन्ति तेषां पञ्चशतानि च ।  
 विमानानि भविष्यन्ति योगिनां मुक्तिरेव च ॥ ५५.५२ ॥  
 अवेवमुक्त्वा नृपं देवः शङ्भात्रेण जनार्दनः ।  
 पस्पर्शा स्पृष्टमात्रोऽसौ परं निर्वाणामवान् ॥ ५५.५३ ॥  
 तस्मात्त्वमपि राजेन्द्र तं देवं शरणं प्रज ।  
 येन भूयः पुनः शोच्यपदवीं नो प्रयास्यसि ॥ ५५.५४ ॥  
 य इदं शृणुयान्नित्यं प्रातरुत्थाय मानवः ।  
 पठेद्यश्चरितं ताभ्यां मोक्षधर्मार्थदो भवेत् ॥ ५५.५५ ॥  
 शुभप्रतमिदं पुण्यं यश्च कुर्याज्जनेश्वर ।  
 स सर्वसम्पदं येऽमुक्त्वान्ते तल्लयं प्रजेत् ॥ ५५.५६ ॥  
 ॥ इति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे पञ्चपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५५ ॥

### षट्पञ्चाशत्तमोऽध्यायः

अगस्त्य उवाच ।  
 अतः परं प्रवक्ष्यामि धन्यव्रतमनुत्तमम् ।  
 येन सद्यो भवेद्भ्रम्य अधन्योऽपि छि यो भवेत् ॥ ५६.१ ॥  
 मार्गशीर्षे सिते पक्षे प्रतिपद्या तिथिर्भवेत् ।  
 तस्यां नक्तं प्रकुर्वीत विष्णुमग्निं प्रपूजयेत् ॥ ५६.२ ॥  
 वैश्वानराय पादौ तु अग्रयेत्युदरं तथा ।  
 उविर्भुञ्जाय च उरो द्रविणोदेति वै भुञ्जे ॥ ५६.३ ॥

संवत्सयेति य शिरो ज्वलनायेति सर्वतः ।  
अभ्यर्थैवं विधानेन देवदेवं जनार्दनम् ॥ ५६.४ ॥  
तस्यैव पुरतः कुण्डं कारयित्वा विधानतः ।  
डोमं तत्र प्रकुर्वीत ऐभिर्मन्त्रैर्विद्यक्षाणः ॥ ५६.५ ॥  
ततः संयावकं यान्नं भुञ्ज्याद्भृतसंयुतम् ।  
कृष्णपक्षेऽप्येवमेव यातुर्मास्थं तु यावतः ॥ ५६.६ ॥  
यैत्रादिषु य भुञ्ज्यात् पायसं सधृतं बुधः ।  
श्रावणादिषु सकृत्तुश्च ततश्चैतत् समाप्यते ॥ ५६.७ ॥  
समामे तु प्रते वह्निं काञ्चनं कारयेद्बुधः ।  
रक्तवस्त्रयुगच्छन्नं रक्तपुष्पानुलेपनम् ॥ ५६.८ ॥  
कुङ्कुमेन तथा लिप्य ब्राह्मणं सत्त्वमेव य ।  
सर्वावयवसम्पूर्णा ब्राह्मणं प्रियदर्शनम् ॥ ५६.९ ॥  
पूजयित्वा विधानेन रक्तवस्त्रयुगेन य ।  
पश्चात् तं दापयेत् तस्य मन्त्रेणानेन बुद्धिमान् ॥ ५६.१० ॥  
धन्योऽस्मि धन्यकर्माऽस्मि धन्ययेष्टोऽस्मि धन्यवान् ।  
धन्येनानेन थीर्णेन प्रतेन स्यां सदा सुधी ॥ ५६.११ ॥  
येवमुच्चार्य तं विप्रे न्यस्य कोशं मडात्मनः ।  
सद्यो धन्यत्वमाप्नोति योऽपि स्याद्भोगवर्जितः ॥ ५६.१२ ॥  
एतज्जन्मनि सौभाग्यं धनं धान्यं य पुष्टलम् ।  
अनेन कृतमात्रेण जायते नात्र संशयः ॥ ५६.१३ ॥  
प्राञ्जन्मज्जितं पापमग्निर्दहति तस्य ह ।  
दग्धे पापे विमुक्तात्मा एतज्जन्मन्यसौ भवेत् ॥ ५६.१४ ॥  
योऽपीदं शृणुयान्नित्यं यश्च भक्त्या पठेद्द्विजः ।  
उभौ ताविह लोके तु धन्यौ सद्यो भविष्यतः ॥ ५६.१५ ॥  
श्रूयते य प्रतं यैतच्छीर्णमासीन्मडात्मना ।  
धनदेन पुरा कल्पे शूद्रयोर्नौ स्थितेन तु ॥ ५६.१६ ॥  
॥ एति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे षट्पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५६ ॥

सप्तपञ्चाशोऽध्यायः ।

अगस्त्य उवाच ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि कान्तिप्रतमनुत्तमम् ।

यत्कृत्वा तु पुरा सोमः कान्तिमानभवत् पुनः ॥ ५७.१ ॥

यक्ष्मणाम् दक्षशापेन पुराकान्तो निशाकरः ।

अेतस्थीत्वा प्रतं सधः कान्तिमानभवत् किल ॥ ५७.२ ॥

द्वितीयायां तु राजेन्द्र कर्त्तिकस्य सिते दिने ।

नक्तं कुर्वीत यत्नेन अर्थयन् बलकेशवम् ॥ ५७.३ ॥

बलदेवाय पादौ तु केशवाय शिरोऽर्थयेत् ।

अेवमभ्यर्थ्य मेधावी वैष्णवं रुपमुत्तमम् ॥ ५७.४ ॥

परस्वरूपं सोमाप्यं द्विकलं तद्दिने छि यत् ।

तस्यार्धं द्वापयेद्द्वीमान् मन्त्रेण परमेष्ठिनः ॥ ५७.५ ॥

नमोऽस्त्वमृतरूपाय सर्वौषधिनुपाय य ।

यज्ञलोकाधिपतये सोमाय परमात्मने ॥ ५७.६ ॥

अनेनैव य मार्गेण दत्त्वार्धं परमेष्ठिनः ।

रात्रौ सविप्रो भुञ्जत यवान्नं सधृतं नरः ॥ ५७.७ ॥

द्वाल्गुनाद्वियतुष्ठे तु पायसं भोजयेच्छुचिः ।

शालिलोमं तु कुर्वीत कर्त्तिके तु यवैस्तथा ॥ ५७.८ ॥

आषाढाद्वियतुष्ठे तु तिललोमं तु कारयेत् ।

तद्भृत् तिलान्नं भुञ्जत अेष अेव विधिक्रमः ॥ ५७.९ ॥

ततः संवत्सरे पूर्वो शशिनं कृतराजतम् ।

सितवस्त्रयुगच्छन्नं सितपुष्पानुलेपनम् ।

अेवमेव द्विजं पूज्य ततस्तं प्रतिपादयेत् ॥ ५७.१० ॥

कान्तिमानपि लोकेऽस्मिन् सर्वज्ञः प्रियदर्शनः ।

त्वत्प्रसादात् सोमरूपिन् नारायण नमोऽस्तु ते ॥ ५७.११ ॥

अनेन किल मन्त्रेण दत्त्वा विप्राय वाग्यतः ।

दत्तमात्रे ततस्तस्मिन् कान्तिमान् जायते नरः ॥ ५७.१२ ॥



आत्रेयेषां सोमेन कृतमेतत् पुरा नृप ।  
 तस्य प्रतान्ते सन्तुष्टः स्वयमेव जनार्दनः ।  
 यक्ष्माणामपनीयाशु अमृताभ्यां कलां ददौ ॥ ५७.१३ ॥  
 तां कलां सोमराजाऽसौ तपसा लब्धवानिति ।  
 सोमत्वं यागामत् सोऽस्य ओषधीनां पतिर्बभौ ॥ ५७.१४ ॥  
 द्वितीयामश्विनौ सोमभुञ्जौ कीर्त्यते तद्दिने नृप ।  
 तौ शेषविष्वू विष्यातौ मुष्यपक्षौ न संशयः ॥ ५७.१५ ॥  
 न विष्वोर्व्यतिरिक्तं स्याद्देवतं नृपसत्तम ।  
 नामभेदेन सर्वत्र संस्थितः परमेश्वरः ॥ ५७.१६ ॥  
 ॥ इति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे सप्तपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५७ ॥

### अष्टपञ्चाशोऽध्यायः ।

अगस्त्य उवाच ।  
 अतः परं मહाराज सौभाग्यकराणां प्रतम् ।  
 शृणु येनाशु सौभाग्यं स्त्रीपुंसामुपजायते ॥ ५८.१ ॥  
 द्वाङ्गुनस्य तु मासस्य तृतीया शुक्लपक्षतः ।  
 उपासितव्या नक्तेन शुचिना सत्यवादिना ॥ ५८.२ ॥  
 सश्रीकं च हरिं पूज्य रुद्रं वा योमया सह ।  
 या श्रीः सा गिरिजा प्रोक्ता यो हरिः स त्रिलोचनः ॥ ५८.३ ॥  
 अथ सर्वेषु शास्त्रेषु पुराणेषु च पठ्यते ।  
 अतस्मादन्यथा यस्तु भ्रूते शास्त्रं पृथक्तया ॥ ५८.४ ॥  
 रुद्रो जनानां मर्त्यानां काव्यं शास्त्रं न तद्भवेत् ।  
 विष्वुं रुद्रकृतं भ्रूयात् श्रीर्गौरी न तु पार्थिव ।  
 तन्नास्तिकानां मर्त्यानां काव्यं ज्ञेयं विचक्षणैः ॥ ५८.५ ॥  
 अथ ज्ञात्वा सलक्ष्मीकं हरिं सम्पूज्य भक्तितः ।  
 मन्त्रेणानेन राजेन्द्र ततस्तं परमेश्वरम् ॥ ५८.६ ॥  
 गम्भीरायेति पादौ तु सुभगायेति वै कटिम् ।  
 उदरं देवदेवेति त्रिनेत्रायेति वै मुभम् ।

वायस्पतये य शिरो रुद्रायेति य सर्वतः ॥ ५८.७ ॥  
 अेवमभ्यर्थ्य मेधावी विष्णुं लक्ष्म्या समन्वितम् ।  
 उरं वा गौरिसंयुक्तं गन्धपुष्पादिभिः कृमात् ॥ ५८.८ ॥  
 ततस्तस्याग्रतो ङोमं कारयेन्मधुसर्पिषा ।  
 तिलैः सङ्ग मङ्गराज सौभाग्यपतयेति य ॥ ५८.९ ॥  
 ततस्त्वक्षारविरसं निःस्नेहं धरणीतले ।  
 गोधूमान्नं तु भुञ्जत कृष्णोऽप्येवं विधिः स्मृतः ।  
 आषाढादिद्वितीयां तु पारणं तत्र भोजनम् ॥ ५८.१० ॥  
 यवान्नं तु ततः पश्चात् कार्तिकादिषु पार्थिव ।  
 श्यामाकं तत्र भुञ्जत त्रीन् मासान् नियतः शुचिः ॥ ५८.११ ॥  
 ततो माघसिते पक्षे तृतीयायां नराधिप ।  
 सौवर्णां कारयेद्गौरीं रुद्रं चैकत्र भुङ्क्तिमान् ॥ ५८.१२ ॥  
 सलक्ष्मीकं हरिं वापि यथाशक्त्या प्रसन्नधीः ।  
 ततस्तं ब्राह्मणो दद्यात् पात्रभूते विद्यक्षणे ॥ ५८.१३ ॥  
 अन्नेन ङीने वेदानां पारगे साधुवर्तिनि ।  
 सदायारेऽथ वा दद्यादल्पवित्ते विशेषतः ॥ ५८.१४ ॥  
 षड्भिः पात्रैरुपेतं तु ब्राह्मणाय निवेदयेत् ।  
 अेकं मधुमयं पात्रं द्वितीयं घृतपूरितम् ॥ ५८.१५ ॥  
 तृतीयं तिलतैलस्य यतुर्थं गुडसंयुतम् ।  
 पञ्चमं लवणैः पूर्णं षष्ठं गोक्षीरसंयुतम् ॥ ५८.१६ ॥  
 अेतानि दत्त्वा पात्राणि सप्तजन्मान्तरे भवेत् ।  
 सुभगो दर्शनीयश्च नारी वा पुरुषोऽपि वा ॥ ५८.१७ ॥  
 ॥ ष्टि श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे अष्टपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५८ ॥

### अेकोनषष्टितमोऽध्यायः

अगस्त्य उवाच ।  
 अथाविघ्नकरं राजन् कथयामि शृणुष्व मे ।  
 येन सम्यक् कृतेनापि न विघ्नमुपजायते ॥ ५९.१ ॥

यतुर्थ्यां क्वाल्गुने मासि त्रडीतव्यं व्रतं त्विदम् ।  
 नक्ताडारेण राजेन्द्र तिलान्नं पारणं स्मृतम् ।  
 तदेवाग्रौ तु डोतव्यं ब्राह्मणाय च तद्भवेत् ॥ ५८.२ ॥  
 यातुर्मास्यं व्रतं चैतत् कृत्वा वै पञ्च मे तथा ।  
 सौवर्णं गजवक्त्रं तु कृत्वा विप्राय द्यापयेत् ॥ ५८.३ ॥  
 पायसैः पञ्चभिः पात्रैरुपेतं तु तिलैस्तथा ।  
 अेवं कृत्वा व्रतं चैतत् सर्वविघ्नैर्विमुच्यते ॥ ५८.४ ॥  
 उद्यमेधस्य विघ्ने तु सञ्जाते सगरः पुरा ।  
 अेतदेव यशित्वा तु उद्यमेधं समामवान् ॥ ५८.५ ॥  
 तथा रुद्रेण देवेन त्रिपुरं निघ्नता पुरा ।  
 अेतदेव कृतं तस्मात् त्रिपुरं तेन पातितम् ।  
 मया समुद्रं पिबता अेतदेव कृतं व्रतम् ॥ ५८.६ ॥  
 अन्धैरपि मडीपादैरेतदेव कृतं पुरा ।  
 तपोऽर्थिभिर्ज्ञानकृतैर्निर्विघ्नार्थं परन्तप ॥ ५८.७ ॥  
 शूराय धीराय गजाननाय लम्बोदरायैकदंष्ट्राय चैव ।  
 अेवं पूज्यस्तदिदं तत्पुनश्च डोमं कुर्याद्विघ्नविनाशहेतोः ॥ ५८.८ ॥  
 अनेन कृतमात्रेण सर्वविघ्नैर्विमुच्यते ।  
 विनायकस्य कृपया कृतकृत्यो नरो भवेत् ॥ ५८.९ ॥  
 ॥ इति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे नवपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५८ ॥

### षष्टितमोऽध्यायः

अगस्त्य उवाच ।  
 शान्तिव्रतं प्रवक्ष्यामि तव राजन् शृणुष्व तत् ।  
 येन यीर्णं शान्तिः स्यात् सर्वदा गृहमेधिनाम् ॥ ६०.१ ॥  
 पञ्चम्यां शुक्लपक्षस्य कार्तिके मासि सुव्रत ।  
 आरभेद्दर्शमेकं तु षुञ्ज्याद्यद्यम्वर्जितम् ॥ ६०.२ ॥  
 नक्ते देवं तु सम्पूज्य हरिं शेषोपरि स्थितम् ।

अनन्तायेति पादौ तु वासुकयेति वै कटिम् ॥ ६०.३ ॥  
 तक्षकायेति जठरमुरः कर्कोटकाय च ।  
 पद्माय कण्ठं सम्पूज्य मखापद्माय दीर्युगम् ॥ ६०.४ ॥  
 शङ्खपालाय वङ्गं तु कुटिलायेति वै शिरः ।  
 अयं विष्णुगतं पूज्य पृथक्त्वेन च पूजयेत् ॥ ६०.५ ॥  
 क्षीरेण स्नपनं कुर्यात् तानुद्दिश्य उदरेः पुनः ।  
 तदग्रे ङोमयेत् क्षीरं तिलैः सल विचक्षणैः ॥ ६०.६ ॥  
 अयं संवत्सरस्यान्ते कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् ।  
 नागं तु काञ्चनं कुर्याद्ब्राह्मणाय निवेदयेत् ॥ ६०.७ ॥  
 अयं यः कुरुते भक्त्या प्रतमेतन्नराधिप ।  
 तस्य शान्तिर्भवेन्नित्यं नागानां न भयं तथा ॥ ६०.८ ॥  
 ॥ इति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे षष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६० ॥

### अेकषष्ठितमोऽध्यायः ।

अगस्त्य उवाच ।  
 कामप्रतं मखाराज शृणु मे गदतोऽधुना ।  
 येन कामाः समृद्ध्यन्ते मनसा चिन्तिता अपि ॥ ६१.१ ॥  
 षष्ठ्यां कृलाशनो यस्तु वर्षमेकं प्रतं यरेत् ।  
 पौषमाससिते पक्षे यतुर्थ्यां कृतभोजनः ॥ ६१.२ ॥  
 षष्ठ्यां तु पारयेद्दीमान् प्रथमं तु क्लं नृप ।  
 ततो भुञ्जत यत्नेन वाग्यतः शुद्धमोदनम् ॥ ६१.३ ॥  
 ब्राह्मणैः सल राजेन्द्र अथवा डेवलैः क्लैः ।  
 तमेकं दिवसं स्थित्वा सप्तम्यां पारयेन्नृप ॥ ६१.४ ॥  
 अग्निकार्यं तु कुर्वीत गुडरूपेण केशवम् ।  
 पूजयित्वाभिधानेन वर्षमेकं प्रतं यरेत् ॥ ६१.५ ॥  
 षड्वङ्गः कार्तिकेयश्च सेनानीः कृत्तिकासुतः ।  
 कुमारः स्कन्द इत्येवं पूजयो विष्णुः स्वनामभिः ॥ ६१.६ ॥

समामौ तु प्रतस्थास्य कुर्याद्ब्राह्मणामोजनम् ।  
 षण्मुष्ं सर्वसौवर्णं ब्राह्मणाय निवेदयेत् ॥ ६१.७ ॥  
 सर्वे कामाः समृद्ध्यन्तां मम देव कुमारक ।  
 त्वत्प्रसादादिभं भक्त्या गृह्यतां विप्र मा यिरम् ॥ ६१.८ ॥  
 अनेन दत्त्वा मन्त्रेण ब्राह्मणाय सयुग्मकम् ।  
 ततः कामाः समृद्ध्यन्ते सर्वे वै षण् जन्मनि ॥ ६१.९ ॥  
 अपुत्रो लभते पुत्रमधनो लभते धनम् ।  
 ब्रह्मराज्यो लभेद्राज्यं नात्र कार्या विचारणा ॥ ६१.१० ॥  
 अेतद्ग्रतं पुरा र्थीर्णं नलेन नृपसत्तम ।  
 ऋतुपर्णस्य विषये वसता प्रतयर्थया ॥ ६१.११ ॥  
 तथा राजयव्युत्तरन्धैर्बहुभिर्नृपसत्तमैः ।  
 पौराणिकं प्रतं र्थैव सिद्ध्यर्थं नृपसत्तम ॥ ६१.१२ ॥  
 ॥ इति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे ऐकषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६१ ॥

### द्विषष्टतमोऽध्यायः ।

अगस्त्य उवाच ।  
 अथापरं मळाराज प्रतमारोग्यसंज्ञितम् ।  
 कथयामि परं पुण्यं सर्वपापप्राणाशनम् ॥ ६२.१ ॥  
 तस्यैव माघमासस्य सप्तम्यां समुपोषितः ।  
 पूजयेद्भास्करं देवं विष्णुर्षुपं सनातनम् ॥ ६२.२ ॥  
 आदित्य भास्कर रवे भानो सूर्यं द्विवाकर ।  
 प्रभाकरेति सम्पूज्य अवं सम्पूज्यते रविः ॥ ६२.३ ॥  
 षष्ठ्यां र्थैव कृताडारः सप्तम्यां भानुमर्थयेत् ।  
 अष्टम्यां र्थैव ऋजुत ओष अवे विधिक्कमः ॥ ६२.४ ॥  
 अनेन वत्सरं पूर्णं विधिना योऽर्थयेद्द्रविम् ।  
 तस्थारोग्यं धनं धान्यमिड जन्ममि जायते ।  
 परत्र च शुभं स्थानं यद्गत्वा न निवर्तते ॥ ६२.५ ॥  
 सार्वभौमः पुरा राजा अनरण्यो मळाबलः ।

तेनायमर्थितो देवो प्रतेनानेन पार्थिव ।  
 तस्य तुष्टो वरं देवः प्रादादारोग्यमुत्तमम् ॥ ६२.६ ॥  
 भद्राश्च उवाच ।  
 किमसौ रोगवान् राजा येनारोग्यमवाप्तवान् ।  
 सार्वभौमस्य य कथं ब्रह्मन् रोगस्य सम्भवः ॥ ६२.७ ॥  
 अगस्त्य उवाच ।  
 स राजा सार्वभौमोऽभूदशस्वी य सुतृपवान् ।  
 स कदाचिन्नृपश्रेष्ठो नृपश्रेष्ठ मलाबलः ॥ ६२.८ ॥  
 गतवान् मानसं दिव्यं सरो देवगणान्वितम् ।  
 तत्रापश्यद्भृङ्गत्पद्मं सरोमध्यगतं सितम् ॥ ६२.९ ॥  
 तत्र याद्गुष्ठमात्रं तु स्थितं पुरुषसत्तमम् ।  
 रक्तवासोभिराद्यन्नं द्विभुजं तिग्मतेजसम् ॥ ६२.१० ॥  
 तं दृष्ट्वा सारथिं प्राड पद्ममेतत् समानय ।  
 धृष्टं तु शिरसा बिभ्रत् सर्वलोकस्य सन्निधौ ।  
 श्वाघनीयो भविष्यामि तस्मादाहुर मा चिरम् ॥ ६२.११ ॥  
 अवेमुक्तस्तदा तेन सारथिः प्रविवेश ह ।  
 ग्रीहीतुमुपयकाम तं पद्मं नृपसत्तम ॥ ६२.१२ ॥  
 स्पृष्टमात्रे ततः पद्मे लुङ्गारः समजायत ।  
 तेन शब्देन स त्रस्तः पपात य ममार य ॥ ६२.१३ ॥  
 राजा य तत्क्षणात् तेन शब्देन समपद्यत ।  
 कुञ्जो विगतवर्णश्च बलवीर्यविवर्जितः ॥ ६२.१४ ॥  
 तथागतमथात्मानं दृष्ट्वा स पुरुषर्षभः ।  
 तस्थौ तत्रैव शोकार्तः किमेतदिति चिन्तयन् ॥ ६२.१५ ॥  
 तस्य चिन्तयतो धीमानाजगाम मलातपाः ।  
 वसिष्ठो ब्रह्मपुत्रोऽथ तं स पप्रच्छ पार्थिवम् ॥ ६२.१६ ॥  
 कथं ते राजशार्दूल तव देहस्य शासनम् ।  
 धृष्टानीमेव किं कार्यं तन्ममायक्ष्व पृच्छतः ॥ ६२.१७ ॥  
 अवेमुक्तस्ततो राजा वसिष्ठेन मलात्मना ।

सर्वं पद्मस्य वृत्तान्तं कथयामास स प्रभुः ॥ ६२.१८ ॥

तं श्रुत्वा स मुनिस्तत्र साधु राजत्रथाब्रवीत् ।

असाधुरथ वा तिष्ठ तस्मात् कुष्ठित्वमागतः ॥ ६२.१९ ॥

अवेमुक्तस्तदा राजा वेपमानः कृताञ्जलिः ।

पप्रच्छ साध्वलं विप्र कथं वाऽसाध्वलं मुने ।

कथं यं कुष्ठं मे जातमेतन्मे वक्तुमर्हसि ॥ ६२.२० ॥

वसिष्ठ उवाच ।

अेतद्ब्रह्मोद्भवं नाम पद्मं त्रैलोक्यविश्रुतम् ।

दृष्टमात्रेण यानेन दृष्टाः स्युः सर्वदेवताः ।

अेतस्मिन् दृश्यते यैतत् षण्मासं क्वापि पार्थिव ॥ ६२.२१ ॥

अेतस्मिन् दृष्टमात्रे तु यो जलं विशते नरः ।

सर्वपापविनिर्मुक्तः परं निर्वाणमर्हति ॥ ६२.२२ ॥

ब्रह्मणः प्रागवस्थाया मूर्तिरभ्यु व्यवस्थिता ।

अेतां दृष्ट्वा जले मग्नः संसाराद्धिप्रमुच्यते ॥ ६२.२३ ॥

एभं यं दृष्ट्वा ते सूतो जले मग्नो नरोत्तम ।

प्रविष्टश्च पुनरिभं उत्तुमिच्छन्नराधिप ।

प्राप्तवानसि दुर्बुद्धे कुष्ठित्वं पापपूरुष ॥ ६२.२४ ॥

दृष्टमेतत् त्वया यस्मात् त्वं साध्विति ततः प्रभो ।

मयोक्तो मोहमापन्नस्तेनासाधुरितीरितः ॥ ६२.२५ ॥

ब्रह्मपुत्रो ऽयलं येमं पश्यामि परमेश्वरम् ।

अलन्धनि यागच्छंस्तं पुनर्दृष्टवानसि ॥ ६२.२६ ॥

देवा अपि वदन्त्येते पद्मं काञ्चनमुत्तमम् ।

मानसे ब्रह्मपद्मं तु दृष्ट्वा यात्र गतं हरिम् ।

प्रापस्यामस्तत् परं ब्रह्म यद्गत्वा न पुनर्भवेत् ॥ ६२.२७ ॥

एदं यं कारणं यान्यत् कुष्ठस्य शृणु पार्थिव ।

आदित्यः पद्मगर्भेऽस्मिन् स्वयमेव व्यवस्थितः ॥ ६२.२८ ॥

तं दृष्ट्वा तत्त्वतो भावः परमात्मैष शाश्वतः ।

धारयामि शिरस्येनं लोकमध्ये विभूषणम् ॥ ६२.२९ ॥

अवे ते जल्पता पापमिदं देवेन दर्शितम् ।  
 धृष्टनीमिममेव त्वमाराधय मडाभते ॥ ६२.३० ॥  
 अगस्त्य उवाच ।  
 अवेमुक्त्वा वसिष्ठस्तु धममेव व्रतं तदा ।  
 आदित्याराधनं दिव्यमारोग्याभ्यं जगाद ह ॥ ६२.३१ ॥  
 सोऽपि राजाऽकरोच्चैमं व्रतं लक्ष्मिसमन्वितः ।  
 सिद्धिं च परमां प्राप्नो विरोगश्चाभवत् क्षणात् ॥ ६२.३२ ॥  
 ॥ इति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥

### त्रिषष्टितमोऽध्यायः

अगस्त्य उवाच ।  
 अथापरं मडाराज पुत्रप्राप्तिव्रतं शुभम् ।  
 कथयामि समासेन तन्मे निगदतः शृणु ॥ ६३.१ ॥  
 मासे भाद्रपदे या तु कृष्णपक्षे नरेश्वर ।  
 अष्टम्यामुपवासेन पुत्रप्राप्तिव्रतं हि तत् ॥ ६३.२ ॥  
 षष्ठ्यां चैव तु सङ्कल्प्य सप्तम्यामर्थयेद्भृशम् ।  
 देवक्युत्सङ्गं देवं मातृभिः परिवेष्टितम् ॥ ६३.३ ॥  
 प्रभाते विमलेऽष्टम्यामर्थयेत् प्रयतो हृदि ।  
 प्राञ्जिधानेन गोविन्दमर्थयित्वा विधानतः ॥ ६३.४ ॥  
 ततो यवैः कृष्णतिलैः सधृतैर्दोमयेद्दधि ।  
 ब्राह्मणान् भोजयेद्भक्त्या यथाशक्त्या सदक्षिणान् ॥ ६३.५ ॥  
 ततः स्वयं तु भुञ्जित प्रथमं बिल्वमुत्तमम् ।  
 पश्चाद्येष्टं भुञ्जित स्नेहैः सर्वरसैर्युतम् ॥ ६३.६ ॥  
 प्रतिमासमनेनैव विधिनोपोष्य मानवः ।  
 कृष्णाष्टमीमपुत्रोऽपि लभेत् पुत्रं न संशयः ॥ ६३.७ ॥  
 श्रूयते च पुरा राजा शूरसेनः प्रतापवान् ।  
 स ऽप्यपुत्रस्तपस्तेपे हिमवत्पर्वतोत्तमे ॥ ६३.८ ॥  
 तस्यैवं कुर्वतो देवो व्रतमेतज्जगाद ह ।



सोऽप्येतत् कृतवान् राज्ञा पुत्रं यैवोपलब्धवान् ॥ ६३.८ ॥  
 वसुदेवं मलाभागमनेऽकृतुयाञ्जिनम् ।  
 तं लब्ध्वा सोऽपि राजर्षिः परं निर्वाणमापत्वान् ॥ ६३.१० ॥  
 अेवं कृष्णाष्टमी राजन् मया ते परिकीर्तिता ।  
 संवत्सरान्ते दातव्यं कृष्णायुगं द्विजातये ॥ ६३.११ ॥  
 अेतत् पुत्रप्रतं नाम मया ते परिकीर्तितम् ।  
 अेतत् कृत्वा नरः पापैः सर्वैरेव प्रमुच्यते ॥ ६३.१२ ॥  
 ॥ ०ति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे त्रिषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६३ ॥

### यतुःष्टितमोऽध्यायः ।

अगस्त्य उवाच ।  
 अथापरं प्रवक्ष्यामि शौर्यव्रतमनुत्तमम् ।  
 येन भीरोरपि मलच्छौर्यं भवति तत्क्षणात् ॥ ६४.१ ॥  
 मासि याश्चयुजे शुद्धां नवमीं समुपोषयेत् ।  
 सप्तम्यां कृतसङ्कुल्यः स्थित्वाऽष्टम्यां निरोदनः ॥ ६४.२ ॥  
 नवम्यां पारयेत् पिष्टं प्रथमं भक्तितो नृप ।  
 ब्राह्मणान् भोजयेद्भक्त्या देवीं यैव तु पूजयेत् ।  
 दुर्गां देवीं मलाभागां मलामायां मलाप्रभाम् ॥ ६४.३ ॥  
 अेवं संवत्सरं यावदुपोष्येति विधानतः ।  
 प्रतान्ते भोजयेद्धीमान् यथाशक्त्या कुमारिकाः ॥ ६४.४ ॥  
 उभवस्त्रादिभिस्तास्तु भूषयित्वा तु शक्तितः ।  
 पश्चात् क्षमापयेत् तास्तु देवी मे प्रीयतामिति ॥ ६४.५ ॥  
 अेवं कृते भ्रष्टराज्यो लभेद्राज्यं न संशयः ।  
 अविद्यो लभते विद्यां भीतः शौर्यं च विदन्ति ॥ ६४.६ ॥  
 ॥ ०ति श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे यतुःषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६४ ॥

पञ्चषष्टितमोऽध्यायः ।

अगस्त्य उवाच ।

सार्वभौमप्रतं यान्यत् कथयामि समासतः ।

येन सम्यक्कृतेनाशु सार्वभौमो नृपो भवेत् ॥ ६प.१ ॥

कार्तिकस्य तु मासस्य दशमी शुक्लपक्षिका ।

तस्यां नक्ताशनो नित्यं दिक्षु शुद्धबलिं उरेत् ॥ ६प.२ ॥

विशित्रैः कुसुमैर्भक्त्या पूजयित्वा द्विशोत्तमान् ।

दृशां तु प्रार्थनां कुर्यान्मन्त्रेणानेन सुप्रतः ।

सर्वा भवत्यः सिद्ध्यन्तु मम जन्मनि जन्मनि ॥ ६प.३ ॥

अेवमुक्त्वा बलिं तासु दत्त्वा शुद्धेन येतसा ।

ततो रात्रौ तु भुञ्जत दध्यन्नं तु सुसंस्कृतम् ॥ ६प.४ ॥

पूर्वं पश्चाद्यथेष्टे तु अेवं संवत्सरं नृप ।

यः करोति नरो नित्यं तस्य दिग्विजयो भवेत् ॥ ६प.५ ॥

अेकादश्यां तु यत्नेन नरः कुर्याद्यथाविधि ।

मार्गशीर्षे शुक्लपक्षादारभ्याब्दं विचक्षाणः ।

तद्ग्रतं धनदस्येष्टं कृतं वित्तं प्रयच्छति ॥ ६प.६ ॥

अेकादश्यां निराहारो यो भुङ्क्ते द्वादशीदिने ।

शुक्ले वाऽप्यथवा कृष्णे तद्ग्रतं वैष्णवं मडत् ॥ ६प.७ ॥

अेवं शीर्षां सुधोराणि उन्ति पापानि पार्थिव ।

त्रयोदश्यां तु नक्तेन धर्मप्रतमथोच्यते ॥ ६प.८ ॥

शुक्लपक्षे क्वाल्गुनस्य तथारभ्य विचक्षाणः ।

शैर्द्रं प्रतं यतुर्दश्यां कृष्णपक्षे विशेषतः ।

माघमासाद्यथारभ्य पूर्णं संवत्सरं नृप ॥ ६प.९ ॥

ठन्दुप्रतं पञ्चदश्यां शुक्लायां नक्तभोजनम् ।

पितृप्रतममावास्यामिति राजन् तथेशितम् ॥ ६प.१० ॥

दश पञ्च य वर्षाणि य अेवं कुरुते नृप ।

तिथिप्रतानि कस्तस्य क्लं प्रतप्रमाशतः ॥ ६प.११ ॥

अश्वमेधसदस्त्राणि राजसूयशतानि य ।

यष्टानि तेन राजेन्द्र कल्पोक्तः कृतवस्तथा ॥ ६५.१२ ॥

ओकमेव कृतं उन्ति प्रतं पापानि नित्यशः ।

यः पुनः सर्वमेतद्धि कुर्यान्नरवरात्मज ।

स शुद्धो विरजो लोकानाप्नोति सकलं नृप ॥ ६५.१३ ॥

॥ ४१ श्रीवराहपुराणे भगवच्छास्त्रे पञ्चषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६५ ॥

### षट्षष्टितमोऽध्यायः

भद्राश्च उवाच ।

आश्चर्यं यद्वि ते किञ्चिद्विदितं दृष्टमेव वा ।

तन्मे कथय धर्मज्ञ मम कौतूहलं मडत् ॥ ६६.१ ॥

अगस्त्य उवाच ।

आश्चर्यंभूतो भगवानेष एव जनार्दनः ।

तस्याश्चर्याणि दृष्टानि भूनि विविधानि वै ॥ ६६.२ ॥

श्वेतद्वीपं गतः पूर्वं नारदः डिल पार्थिव ।

सोऽपश्यच्छङ्भयडाब्जान् पुरुषांस्तिग्मतेजसः ॥ ६६.३ ॥

अयं विष्णुरयं विष्णुरेष विष्णुः सनातनः ।

चिन्ताऽभूत्तस्यतान्दृष्ट्वा कोऽस्मिन्विष्णुरिति प्रभुः ॥ ६६.४ ॥

एवं चिन्तयतस्तस्य चिन्ता इषुषां प्रति प्रभो ।

आराधयामि य कथं शङ्भयकगदाधरम् ॥ ६६.५ ॥

येन वेसि परं तेषां देवो नारायणः प्रभुः ।

एवं सञ्चिन्त्य दध्यौ स तं देवं परमेश्वरम् ॥ ६६.६ ॥

दिव्यं वर्षसदस्रं तु साग्रं ब्रह्मसुतस्तदा ।

ध्यायतस्तस्य देवोऽसौ परितोषं जगाम ह ॥ ६६.७ ॥

उवाच य प्रसन्नात्मा प्रत्यक्षत्वं गतः प्रभुः ।

वरं ब्रह्मसुत भ्रूडि किं ते दसि मडामुने ॥ ६६.८ ॥

नारद उवाच ।

सदस्रमेकं वर्षाणां ध्यातस्त्वं भुवनेश्वर ।

त्वत्प्रामिर्येन तद्भ्रूडि यद्वि तुष्टोऽसि मेऽय्युत ॥ ६६.९ ॥

देवदेव उवाच ।

पौरुषं सूक्तमास्थाय ये यजन्ति द्विजास्तु माम् ।

संछितामाधमास्थाय ते मां प्राप्स्यन्ति नारद ॥ ६६.१० ॥

अवाभे वेदशास्त्राणां पञ्चरात्रोदितेन उ ।

मार्गोऽण मां प्रपश्यन्ते ते मां प्राप्स्यन्ति मानवाः ॥ ६६.११ ॥

ब्राह्मणक्षत्रियविशां पञ्चरात्रं विधीयते ।

शूद्रादीनां न तच्छ्रोत्रपदवीमुपयास्यति ॥ ६६.१२ ॥

अेवं मयोक्तं विप्रेन्द्र पुराकल्पे पुरातनम् ।

पञ्चरात्रं सडस्त्राणां यद्वि कश्चिद्ग्रीडिष्यति ॥ ६६.१३ ॥

कर्मक्षये य मां कश्चिद्विद्वि भक्तो भविष्यति ।

तस्य येदं पञ्चरात्रं नित्यं लृष्टि वसिष्यति ॥ ६६.१४ ॥

धतरे राजसौर्भावेस्तामसैश्च समावृताः ।

भविष्यन्ति द्विजश्रेष्ठ मच्छासनपराजुम्भाः ॥ ६६.१५ ॥

कृतं त्रेता द्वापरं च युगानि त्रीणि नारद ।

सत्पस्थां मां समेष्यन्ति क्वौ रजस्तमोऽधिकाः ॥ ६६.१६ ॥

अन्यथ्य ते वरं दक्षि शृणु नारद साम्प्रतम् ।

यद्विदं पञ्चरात्रं मे शास्त्रं परमदुर्लभम् ।

तद्भवान् वेत्स्यते सर्वं मत्प्रसादान्न संशयः ॥ ६६.१७ ॥

वेदेन पञ्चरात्रेण भक्त्या यज्ञेन च द्विज ।

प्राप्योऽलं नान्यथा वत्स वर्षकोट्यायुतैरपि ॥ ६६.१८ ॥

अेवमुक्त्वा स भगवान् नारदं परमेश्वरः ।

जगामादर्शनं सद्यो नारदोऽपि यथौ द्विवम् ॥ ६६.१९ ॥

॥ धति श्रीवराडपुराणे भगवच्छास्त्रे षट्षष्टितमोऽध्यायः ॥ ६६ ॥

सेस्तिओ-समषष्टितमोऽध्यायः

भद्राश्च उवाच ।

भगवन् सितकृष्णे द्वे भिन्ने जगति केशवान् ।

स्त्रियौ भूवतुः के द्वे सितकृष्णा च का शुभा ॥ ६७.१ ॥

कश्चासौ पुरुषो ब्रह्मन् य अेकः समधा भवेत् ।

कोऽसौ द्वादशधा विप्र द्विदंष्ट्रः षट्शिराः शुभः ॥ ६७.२ ॥

दम्पत्यं यं द्विजश्रेष्ठ कृतसूर्योदयादनम् ।

कस्माद्वैतज्जगद्विदं विततं द्विजसत्तम ॥ ६७.३ ॥

अगस्त्य उवाच ।

सितकृष्णे स्त्रियौ ये ते ते भगिन्यौ प्रकीर्तिते ।

सत्यासत्ये द्विवर्णा यं नारी रात्रिरुदाहृता ॥ ६७.४ ॥

यः पुमान् समधा जात ओको भूत्वा नरेश्वर ।

स समुद्रस्तु विज्ञेयः समधैको व्यवस्थितः ॥ ६७.५ ॥

योऽसौ द्वादशधा राजन् द्विदंष्ट्रः षट्शिराः प्रभुः ।

संवत्सरः स विज्ञेयः शरीरे द्वे गती स्मृते ।

ऋतवः षट् यं वक्त्राणि शेषं संवत्सरः स्मृतः ॥ ६७.६ ॥

दम्पत्यं तदुदारात्रं सूर्याग्निन्द्रमसौ ततः ।

ततो जगत् समुत्तस्थौ देवस्यास्य नृपोत्तम ॥ ६७.७ ॥

स विष्णुः परमो देवो विज्ञेयो नृपसत्तम ।

न यं वेदङ्कियाडीनः पश्यते परमेश्वरम् ॥ ६७.८ ॥

॥ इति वराहपुराणे भगवच्छास्त्रे समषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६७ ॥

इति श्रीअगस्त्यगीता समाप्ता ।

Varahapurana adhyAya 51-67

There are quite a few variations in printed books.

Proofread by PSA Easwaran

---



Agastya Gita

pdf was typeset on June 26, 2022



Please send corrections to [sanskrit@cheerful.com](mailto:sanskrit@cheerful.com)

